Legea jocului de echipă

On Martie 16, 2010

Probabilitatea ca un singur jucător să obțină rezultate excelente e direct proporțională cu calitatea și nivelul de performanță al celorlalți coechipieri.

Îmi amintesc și acum de o întâmplare petrecută cu mulți ani în urmă, pe la începutul facultății. Eram la antrenamente împreună cu colegii mei. Aveam echipa noastră, jucam de ceva timp împreună, ne înțelegeam bine pe teren. Ca aproape de fiecare dată, la antrenamente participau mai mult echipe din facultate. Jucam prin rotație după regula: "zece minute sau două goluri".

La un moment dat, jucătorul de bază al uneia dintre echipele adverse s-a accidentat. Nemaiputând să continue, coechipierii săi au fost nevoiți să împrumute un jucător de la o altă echipă de pe margine. Şi, cum ardeau de nerăbdare și aveau acea intensă dorință de a câștiga, n-au ales la voia întâmplării. Ci l-au cooptat pe Dănuț, căpitanul uneia dintre echipele de pe margine, un jucător excepțional, al cărui talent era recunoscut și apreciat de noi toți. Acum, credeau ei, vor câștiga meciul respectiv și poate chiar și cele ce vor urma.

Cine a zis că lucrurile pot merge bine doar dacă ai în echipă un jucător excepțional, s-a înșelat. În ziua aceea echipa respectivă a pierdut toate meciurile. Iar în fiecare meci în care a jucat la acea echipă, Dănuț a făcut un joc slab, cu mult sub nivelul lui obișnuit, cu mult sub așteptările coechipierilor săi. Şi atunci m-am întrebat: de ce?

Răspunsul era evident. Stilul de joc practicat de Dănuț era mult diferit de cel al noilor săi coechipieri, și la care aceștia nu s-au putut adapta deloc. Dănuț juca mai cursiv și mai pe atac, mai alert, cu pase scurte, dese, în viteză și pe jos, puține driblinguri, intrări pe la mijloc și multe șuturi de la distanță. În timp ce coechipierii lui practicau un joc de apărare prudent, mai primitiv, mai lent, cu pase înalte și lungi, presărat rareori de contraatacuri curajoase, conservându-și energia, nereușind să construiască în niciun moment nimic interesant.

Un lider nu atrage atenția doar prin golurile pe care le marchează, ci prin schimbările dese de ritm de pe parcursul jocului care se transformă într-un efort comun.

Atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcție de performanța întregii echipe. Niciun progres nu poate înregistra o echipă care nu are un stil de joc unic, închegat, dezvoltat în totalitate. Numai jucând cât mai des împreună jucătorii își vor putea forma un stil de joc comun, performant, bazat pe colaborare și înțelegere, nu pe competiție, un stil de joc care să impună un anumit ritm, defensiv sau ofensiv, care să-i avantajeze cel mai bine. Nu trebuie uitat faptul că atitudinea fiecărui jucător se schimbă în funcție de performanța întregii echipe. Pentru o echipă, ca și pentru un singur jucător, nimic nu e mai greu de suportat decât nesiguranța permanenta datorată lipsei de unitate pentru realizarea unui joc perfect.

Fără coechipieri foarte buni, un jucător, oricât de talentat ar fi el, e mereu lipsit de energie, de hotărâre și joacă fără tragere de inimă. Nu mai e nicidecum la fel de sigur pe el, ceea ce-i determina și pe ceilalți să fie, la rândul lor, nesiguri de performanțele sale. Succesul unei echipe nu depinde doar de jucătorul cel mai bun, decât în cazul în care este o echipă unită. La drept vorbind, echipa înseamnă totul, iar dacă abilitățile și priceperea celorlalți coechipieri sunt sub nivelul lui, el nu va putea să exceleze și să se perfecționeze continuu.

Leadership: Îți poți convinge coechipierii să facă un joc ce pare la limita imposibilului în caz de depășire a limitei de contribuție adusă idealului de unitate?

Jocul poate ajunge la limita imposibilului atunci când coechipierii tăi dețin controlul total asupra balonului și demonstrează că sunt foarte buni, dar nu reușesc să înscrie niciun gol. Practic, ei au ajuns să depășească limita de contribuție adusă idealului de unitate, dar nu obțin nicio victorie.

În leadership, acest lucru reprezintă un efect al lipsei de consecvență în modul de a menține atractivitatea și temperatura destinației finale. La destinație ajung cei obișnuiți cu rezultatele unor curse terminate, nu cei care își supraevaluează atitudinea pe timpul parcursului plin de adrenalină.

Când o altă persoană vine la conducerea echipei, totul se reia de la zero. Atunci când Dănuț a fost cooptat la noua echipă, întreg jocul ar fi trebuit să se schimbe. Nivelul său de performanță fiind evident mult mai bun decât al celorlalți jucători, ar fi trebuit să constituie un semnal de alarmă pentru aceștia, un semnal care să-i pună în gardă pe toți, care să-i trezească, să-i rupă din lanțul rutinei, care să-i motiveze să joace mult mai bine și să se muleze după jocul lui.

Dar el nu a reușit, fiindcă nici nu era posibil într-un timp atât de scurt, să-i facă să conștientizeze beneficiile pe care le pot obține dacă și numai dacă vor practică stilul lui de joc. Dănuț nu a putut garanta succesul noii sale echipe nu pentru că nu a reușit să se integreze în ea, ci pentru că ai lui coechipieri, care erau net inferiori din punct de vedere al valorii, al calității jocului prestat, nu s-au putut adapta la ritmul alert pe care el l-a impus încă de la început.

Nu-ți pune niciodată nădejdea în jucătorul cel mai bun, nu este obligatoriu ca prestația lui să aducă succesul echipei.

Experiența este un zid invizibil care închide performanța în mediocritate atunci când nu dispui decât de interesul de a te menține la putere, fără să reușești să faci din această putere manifestarea unei voințe plină de temelie.

Coechipierii lui Dănuț au simțit gustul reușitei înainte de o avea, dar s-au lovit de un zid invizibil, numit experiență. Ei au fost capabili să identifice un potențial lider, dar n-au fost capabili să-i joace jocul, n-au fost capabili să-l urmeze în direcția stabilită de el. Nivelul lor mediu de experiență, aptitudinile lor practice insuficiente nu le-a permis să se adapteze din mers la jocul impus de Dănuț. Iar de unul singur el nu a avut puterea să schimbe rezultatul final.

Performanțele și reușitele unei echipe depind atât de lider cât și de membrii echipei. Toți trebuie să formeze și să acționeze în tandem: degeaba un lider este foarte bun dacă nu are cu cine lucra. Inversul este, de asemenea, valabil: un lider slab degeaba are o echipă foarte bună. Orice dezacord sau discordanță dintre ei se va solda cu un eșec, chiar dacă toți au avut cele mai bune intenții.

Una din căile de a te afirma ca jucător de bază într-o echipă unită, în așteptarea victoriei mult dorite, este să sugerezi prin cele mai fine mijloace ale talentului de atacant că acțiunea are loc simultan într-un context al acumulării plus valorii și unul al elitelor absolute care vor să ocupe un teren mai mare.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-jocului-de-echipa.html